

DŮRAZNĚ PROTESTUJEME proti přepisování dějin v nacistickém duchu!

Prohlášení Slovanského výboru České republiky k objevujícím se výrokům a činům, hanobícím Československo a jeho hrdiny

V posledních letech a zvláště v poslední době se objevují výroky a dochází k činům, hanobícím Československo, náš národ a hrdiny, kteří pro náš suverénní stát pracovali a za něj položili život. Bez souhlasu našich občanů samovolně spolky staví pomníky rakousko-uherským utlačovatelům našeho národa – Mariánský sloup a pomník Marie Terezie v Praze a dokonce nacistickým zločincům – maketu tzv. Německého domu v Brně. Kolaboranti s pohrobky nacistů se zúčastňují srazů Sudetoněmeckého landsmanšaftu, spolku rozhodnutím spojenců v Postupi-

mi odsunutých Němců ze střední Evropy.

Vrcholem je pak hanebný pamflet také historika Jana Urbana, „Sen o Československu...“, hrubě urážející dějiny našeho národa, osobnosti národního obrození, zakladatele a budovatele samostatného státu – Československé republiky a památku 360 000 Čechoslováků, odbojářů a obětí německonacistické okupace. Němci žijící v ČSR se nikdy nesmířili se ztrátou postavení nadřazeného národa a dopouštěli se nepřátelských činů, od ozbrojeného odporu po vzniku Československa až po

účast na mnichovském rozbití republiky a na zločinech německých okupantů. Jejich spořádaný odsun po válce byl zásadním řešením pro budoucnost našeho národa a státu.

Slovanský výbor České republiky důrazně protestuje proti přepisování dějin v nacistickém duchu a hanobení hrdinů, kteří se zasloužili o náš vlastní stát a budoucnost našeho národa!

V Praze 29. 10. 2020.
Předsednictvo Slovanského výboru České republiky.
Doc. RNDr. Jan Minář DrSc.,
předseda

Smrt na šibenici pro nacistické pohlaváry

Pětasedmdesát roků uplynulo od soudního procesu v Justičním paláci v Norimberku, vedeného Sovětským svazem, Spojenými státy americkými, Velkou Británií a Francií, konaném před Mezinárodním vojenským tribunálem s 24 válečnými zločinci, hlavními pohlaváry nacistického Německa. Probíhal od 20. listopadu 1945 do 1. října 1946. Jak uvedla Wikipedie, následné procesy pak byly vedeny před americkými vojenskými tribunály. Norimberk k tomuto historickému aktu spravedlnosti vybraly vítězné mocnosti proto, že byl považován za ceremoniální místo vzniku nacistické strany a také bombastických nacistických přehlídek.

Generálními žalobci v Norimberku byli: Robert H. Jackson za USA. Sir Harley Shawcross za Velkou Británií. Roman Rudenko za SSSR. Francois de Menthon a Auguste Champentier Ribes za Francii. Každá ze čtyř velmocí poskytla do tribunálu po jednom soudci a zastupujícím soudci, po jednom prokurátorovi. Britský plukovník Geoffrey Lawrence měl roli hlavního soudce a předse-

dy. Většina obhájců obžalovaných byli němečtí právníci.

Rozsudky tribunálu byly tvrdé, i když panovaly také názory, že

Popravčí. Seržant John Carence Woods
Zdroj: pokec24.cz

u některých zločinců měly být ještě tvrdší. Ortel trestu smrti na šibenici dostali: Martin Borman – tajemník vůdce Adolfa Hitlera (souzen v nepřítomnosti). Hermann Wilhelm Göring – říšský maršál a velitel letectva (den před popravou spáchal v cele sebevraždu). Další odsouzení k smrti provazem byli pověšení 16. října 1946. Jsou to: Joachim von Ribbentrop – říšský ministr zahraničních věcí. Wilhelm Keitel – polní maršál a náčelník štábu vrchního velitelství. Ernst Kaltenbrunner – šéf bezpečnostní služby. Alfred Rosenberg – ministr pro okupovaná východní území, filozof nacistické strany. Hans Frank – guvernér Polska. Julius Streicher – majitel a vydavatel protizidovského listu Der Stürmer. Fritz Sauckel – zmocněnec pro nasazení pracovních sil. Alfred Jodl – náčelník Operačního štábu Vrchního velitelství branné moci. Wilhelm Frick – ministr vnitra a říšský protektor v Čechách a na Moravě. Arthur Seyss Inquart – guvernér Rakouska a nizozemský komisař. Ribbentrop těsně před popravou, než mu kat navlékl provaz na krk a na hlavu kapuci, roztřeseným hlasem řekl: „Bůh spas Německo. Přál bych si, aby bylo Německo jednotné a mír zavládl světem.“

Odsouzené nacistické zločince pověsil seržant armády USA John Carence Woods, jemuž asistoval jako pomocník Joseph Maltoo. Woods bojoval proti německé armádě v severní Africe a byl příslušníkem 5. brigády, které velel generál Patton. V červnu 1944 se zúčastnil vylovení v Normandii. Sám kat Woods zemřel kuriózní smrtí: když ve vodě opravoval osvětlení, projel jím elektrický proud. (Dokončení na s. 2)

Na norimberské soudní lavičce v první řadě zprava: Jodl, Ribbentrop, Hess a Goering.
Zdroj: pokec24.cz

Novoroční přání SV ČR všem slovanským výborům

Vážení a drazí slovanští bratři a sestry!

Zdravíme Vás k Novému roku 2021 a přejeme Vám zdraví, štěstí a úspěch v našem společném díle. Ať prospívá naše přátelství, ať se šíří myšlenky slovanské vzájemnosti a sílí Slovanstvo ve všech směrech! Mír a jednotu Slovanům!

Slovanský výbor České republiky,
JAN MINÁŘ, předseda

Národ ctí památku statečných studentů z listopadu 1939

Památku studentů – mučedníků uctili před Hlávkovou kolejí za KSČM Marta Semelová a (zleva) Petr Šimůnek a Luboš Petříček.
FOTO – Roman Blaško

Před 81 roky, v noci z 16. na 17. listopadu 1939, vtrhli němečtí policisté a smrtihlavové z SS na české koleje v Praze, Brně a Příbrami a začali zatýkat vysokoškolské studenty. Devět mládenců, představitelů studentských organizací, záhy bez soudu zastřelili v ruzyňských kasárnách. Dalších 1222 studentů deportovali němečtí okupanti do koncentračního tábora Sachsenhausen. V tomto peklu za ostnatými dráty také někteří zahynuli krutostí nacistických bestii.

Národ však na své statečné syny každoročně 17. listopadu, který je státním svátkem a zároveň i Mezinárodním dnem studentstva, nepamíná. Letos se opět na jejich počest konalo pietní shromáždění před pražskou Hlávkovou kolejí. Přišli sem s květinami a věnci zastupci Českého svazu bojovníků za svobodu, vysokých škol, státních orgánů, akademické obce, spolků, Hlávkovy nadace, Kanceláře prezidenta republiky, Senátu

a Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR, Československé obce legionářské... Byli zde přítomni i lidé z KSČM: její první místopředseda Petr Šimůnek, předsedkyně Krajského výboru strany v hlavním městě Marta Semelová, místopředseda tohoto výboru a předseda pražské Komise mládeže Luboš Petříček...

Před Hlávkovou kolejí promluvil i Roman Čučela, student pražské Univerzity Karlovy. Řekl, že i nyní je nutné, aby studenti hájili svou věc, k čemuž je rovněž nutná odvaha. Čelí jiným výzvám – rostoucím nájmům, klimatické krizi, hrozcímu zavedení školného. „Jedinou možností, jak se jim úspěšně postavit, je boj proti systému, který za těmito problémy stojí – boj proti kapitalismu,“ zdůraznil. Pietní akt též proběhl v brněnských Kounicových kolejkách, kde nacisté popravovali vlastence i z řad vysokoškolských a jejich učitelů. (mh, jel)

Před 100 lety začaly vycházet Národní listy

Koncem roku 1771 si stěžoval nakladatel jediných českých tištěných novin u c. k. cenzurní komise, že nemá odběratele a žádá proto o jejich zastavení. Což se také stalo. Česká inteligence, šlechta, zámožní měšťané české noviny nepotřebovali. Četli jen ty německé, případně francouzské a výjimečně anglické. I když se někteří považovali za vlastence, nepocítovali potřebu češtiny za důležitou. Český jazyk byl udržován jen jako méněcenný, trpěný, patřící ku nejnižším vrstvám společnosti. Proto se za českou řeč styděli a úředním jazykem byla němčina.

Trvalo deset let provázených reformními změnami habsbursko-lotrinské monarchie, když ve vydávání českých novin začal pokračovat knihtiskář Jan Ferdinand Schönfeld. Vycházely pod názvem Schönfeldské c. k. poštovní noviny. Jejich redaktor Václav Matěj Kramerius je řídil do roku 1789, kdy získal povolení pro své Krameriovy c. k. vlastenecké noviny. Dalšími z pomalu rostoucích řad národovců a vlastenců, jež se v první polovině 19. století zasloužili o rozvoj české žurnalistiky, nejen psané ale v českém duchu i vedené, byli Josef Kajetán Tyl a Karel Havlíček Borovský.

J. K. Tyl začal jako redaktor časopisu Jindy a nyní. Změnil jeho název na Květy české, národní zábavník pro Čechy, Moravu a Slováky (1834). Do Květů přispívali K. H. Mácha, K. J. Erben, K. Sabina, L. Štúr. Od roku 1846 působil v Pražských novinách K. Havlíček.

V březnu 1848 s vypuknutím revolučních událostí v Rakousku založil Národní noviny. Ty kvůli vývoji situace vyhlašuje za opoziční oficiálnímu eráru. Po zákazu Národních novin vydával v Kutné Hoře časopis Slovan, ale pod tlakem nastupujícího absolutismu rovněž ten musel v létě 1851 zastavit.

V 50. letech všechn tisk v Rakouském císařství se znovu nacházel pod bedlivou vládní kontrolou. Rakouská porážka v severní Itálii od koalice Sardinského království (Piemont) a Francie roku 1859 donutila císaře Františka Josefa I. k obnovení ústavního života. Tehdy mladý advokátní koncipient JUDr. Julius Grégr proklouzl síti rakouských vládních překážek. Dne 15. 11. 1860 obdržel koncesi na deník pojmenovaný Národní listy. Dělo se tak za podpory zakladatelského družstva v čele s F. L. Riegrem a F. Palackým, předáky Národní strany. Po roce plně přešly do majetku J. Grégra a s jeho osobou stále více spojené tzv. mladočeské frakce, později se osamostatňující v Národní stranu svobodomyšlnou.

Národní listy začaly vycházet v úterý 1. ledna 1861. V úvodním programovém čísle se přihlásily k pokračování díla národního obrození, protože národ náš byl vzkríšen žhavou láskou k vlasti a silnou vírou ve Slovanstvo. Platilo Havlíčkovy heslo: Jsem Čech a proto uvědoměly Slovan! Mnohý idealismus však vylétl komínem historie, když neměl hmotnou základnu. Na počátku šedesátých

let mohl vídeňský Die Presse napsat, že „české opozice netřeba se bát, když má zatáté pěsti a prázdné kapsy“. Mezitím rostl český průmysl, sílil obchod, živnosti, zvěšovaly se pozice našeho zemědělství. Český národ získával v hospodářském životě silnější a vážnější postavení.

K tomu výrazně přispívaly právě Národní listy, vychovávající národ k uvědomění a hrdosti, vzdělávání a užívání občanských

národa. Avšak nezůstali dlouho věrní radikalismu, který je vynesl. Bližší styky s poměry si vynucují změněné formy, aby vyhledávali konkrétní cíle (etapová politika). V Národních listech měl tento obrat výmluvného hlasatele v novinářském talentu G. Eima. Ostatní redakce nicméně žila setrvačností taktického vzdoru.

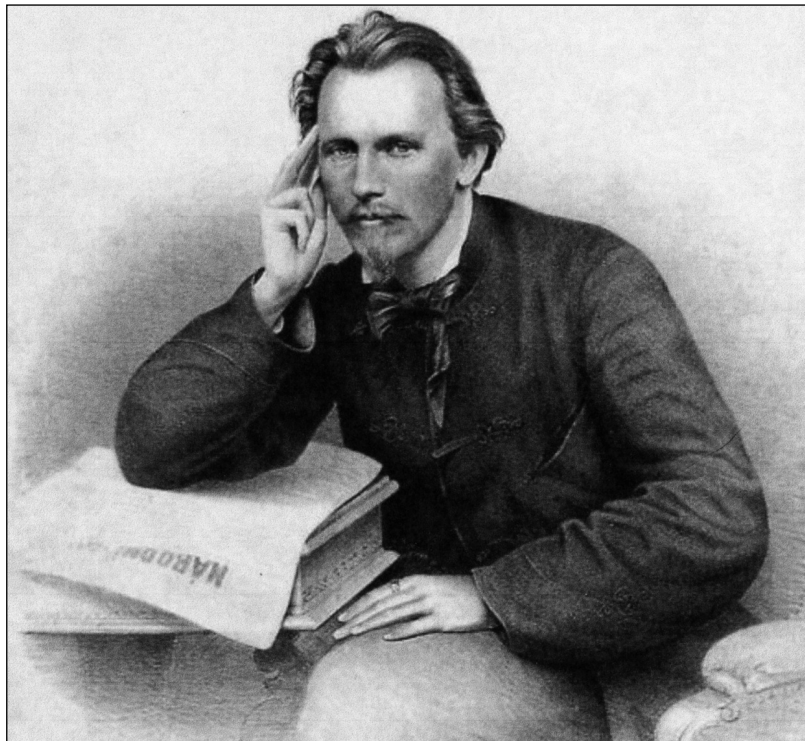
Změna nastává roku 1910, kdy od Grégrových dědiců odkoupila vlastnictví Národních listů akcio-

spřísní rady, A. Rašín se stal politickým ředitelem a šéfredaktorem František Sís. Noviny se naplňovaly duchem odboje. Nebyly to pouze články a úvahy politických pracovníků, poslanců a myslitelů. Stejný postoj hlásala národohospodářská část. Silně vyzařovala idea národního osvobození z rubrik osvětových, z příspěvků literátů a dalších umělců, ze statí tvůrců našeho vědeckého vývoje... Ačkoli jsou rozhodnutím c. k. úřadů Národní listy 19. května 1918 zastaveny, cesta ku 28. říjnu už byla nastoupena.

V Československu představovaly ústřední periodikum pokračovatelky Národní strany svobodomyšlné Čs. národní demokracie a potom Národního sjednocení. Nadále si však udržovaly čtenářské zázemí napříč celou českou, respektive čs. veřejností. Na zvučná jména z předchozí éry navazovali J. Anýž, I. Herrmann, K. M. Čapek – Chod, J. Holeček, V. Dyk, J. S. Machar, R. Jesenská, ale třeba i bratři K. a J. Čapkové. Mimo to Národní listy kolem sebe soustředily řadu veřejně a společensky činných postav, tvořící četný kádr spolupracovníků nebo aspoň pilných přispěvatelů.

Přijetí mnichovského diktátu na podzim 1938 proměnilo stranicko-politické poměry u nás, jež zasáhly i Národní listy, které přešly pod hlavičku Strany národní jednoty. Rozbití ČSR, německá okupace zbytku českých zemí v březnu 1939, vznik tzv. protektorátu Čechy a Morava, v něm Národního součinnosti coby jediného legálního českého politického reprezentanta dle okupačního režimu, převedlo sem také Národní listy. Ještě v březnu 1941 vyšel jubilejní sborník k jejich 80. výročí. V něm přes ohledy jeho sestavovatelé nemohli (a ani nechtěli!) zastít podstatný přínos titulu pro emancipační tradice českého národa. O měsíc nato byly Národní listy německými okupanty zakázány a po roce 1945 již nebyly obnoveny.

VLADIMÍR MLEJNECKÝ

JUDr. Julius Grégr

Zdroj: payne.cz

svobod, k posilování myšlenky státní samostatnosti. J. Grégr se po hubených časech vypracoval na úspěšného tiskového podnikatele, který dovedl kolem sebe seskupit vynikající spolupracovníky. Kromě jeho bratra Eduarda to byli K. Sladkovský, K. Tůma, J. Barák, S. Heller, V. Hálek, J. Neruda, S. Čech, J. V. Sládek či J. Arbes.

Na prahu 90. let přichází triumf Národní strany svobodomyšlné, ale zároveň též počátek neshod. Mladočeši strhnou na sebe, díky využití politické situace, ale také volební řádům, vedení českého

vá společnost, utvořená vedením Národní strany svobodomyšlné, v němž dominovali Karel Kramář a Alois Rašín. Osobnosti, které za první světové války byly zatčeny a odsouzeny za protirakouskou činnost k trestu smrti. S nástupem posledního rakouského císaře Karla I. je rozsudek změněn v dlouhodobý žalář a v důsledku nedobré kondice Rakouska-Uherska došlo 2. 7. 1917 k vyhlášení amnestie.

Veliký prospěch z jejich návratu byl, že se Národní listy začaly měnit na orgán národní revoluce. K. Kramář se opět postavil v čelo

Smrt na šibenici pro nacistické...

(Dokončení ze s. 1)

Tresty na doživotí, 20, 15 a 10 let...

Na doživotí poslal tribunál do vězení: Rudolfa Hesse – Hitlerova zástupce a vůdce NSDAP. Zemřel 17. srpna 1987 ve věznicí v berlínské Spandavě. Waltera Funka – ministra hospodářství. Dočkal se propuštění 16. května 1957 a zemřel 31. května 1960. Ericha Raedera – velkoadmirála a vrchního velitele námořnictva. Kvůli špatnému zdravotnímu stavu byl 26. září 1955 propuštěn na svobodu a zemřel 6. ledna 1960. Dvacetiletý žalář tribunál vyměřil Baldunu von Schirachovi, vůdci sdružení nacistické mládeže Hitler Jugend. Po odpykání trestu 30. září 1966 propuštěn, zemřel 8. srpna 1974. Albertu Speerovi, Hitlerovu architektovi a ministru zbrojní výroby. Po odpykání trestu 30. září 1966 propuštěn, zemřel 1. září 1981. Patnáct let dostal Konstantin von Neurath, ministr zahraničí do roku 1938, první protektor Čech a Moravy. V listopadu 1955 byl propuštěn na svobodu ze zdravotních důvodů a zemřel

14. srpna 1956. O desetiletém trestu žaláře tribunál rozhodl pro Karla Dönitze, admirála a Hitlerova zástupce ve funkci hlavy německého státu. Po odpykání trestu se dočkal 1. října 1956 propuštění a zemřel 24. prosince 1980.

Kupodivu Krupp nebo Schacht osvobozeni

Trestní stíhání norimberský soud zastavil u Gustava Kruppa von Bohlena und Halbacha, ředitele koncernu Krupp, pro jeho vysoký věk a neuspokojivý zdravotní stav.

Zemřel 16. ledna 1950. A také u Roberta Leye, vedoucího Deutsche Arbeitsfront (Německé pracovní fronty). Spáchal sebevraždu 25. října 1945, tedy ještě před začátkem hlavního soudního přelíčení v Norimberku. Kupodivu štěstěna neopustila ani Hjalmar Schacht, prezidenta říšské banky, ministra hospodářství do roku 1937, Hanse Fritzsche, vedoucího říšského rozhlasu, a také Franze von Papena, bývalého kancléře, velvyslance v Rakousku a Turecku. Všechny tři tribunál osvobodil. (jel)

Další sankce Bělorusku

Evropská unie chystá nové sankce proti režimu běloruského prezidenta Alexandra Lukašenka. Vedle běloruských činitelů by měly zahrnovat i instituce a firmy, které podporují Lukašenka. Oznámil to šéf unijní diplomacie Josep

Borrell. Litva, Lotyšsko a Estonsko loni v listopadu zařadily na vlastní sankční seznam dalších 28 běloruských představitelů, včetně ministra informací Igora Luckého. Opozice oznámila, že vytvořila novou Koordináční radu. (ČTK)

Lekce z Norimberku

Mezinárodní vědecko-praktické fórum, které se konalo loni 20. a 21. listopadu v Muzeu Vítězství v Moskvě, neslo právě tento název. Zúčastnili se specialisté právníci, historici, pracovníci muzeí, archivů a také politici. Vážnost konference v dnešní době není nutné připomínat.

Účastníky pozdravil prezident Vladimir Putin prolovem, ve kterém připomenul hrůzy poslední velké války a poučení z toho vyplývající: „Jsem přesvědčen, že téma fóra je významné a je vám blízké nejen z hlediska profesionální činnosti, ale také jako lidem, kteří jsou si vědomi své osobní odpovědnosti za uchování historických faktů o druhé světové válce, kteří hluboce chápou, jak důležité jsou závěry Norimberského tribunálu, jím vypracované normy a principy pro hledání odpovědi na současné složité výzvy a hrozby... je povinností celého světového společenství hájit rozhodnutí Soudu národů, protože jde o zásady, které jsou základem hodnot poválečného světového uspořádání

a norem mezinárodního práva. I dnes zůstávají pevným a spolehlivým základem pro konstruktivní dialog a spolupráci a jejich opomenutí, pokusy je narušit jsou ranou zasazenou bezpečnosti na celé planetě. Proto Rusko vytrvale nastoluje tyto otázky na všech jednáních.“

Úlohu, kterou sehrál SSSR při vytvoření vojenského tribunálu, vzpomenu vědecký ředitel ruské vojenské historické společnosti Michail Mjagkov: „Zároveň byla na jednáních nejvyšších představitelů spojeneckých zemí v antihitlerovské koalici diskutována forma, v níž by měl tento proces probíhat. Roosevelt a zejména Churchill navrhovali, aby byl více politický, to znamená, že by vše směřovalo k pochytní nacistických vůdců, jejich rychlému výsledku a zastřelení. Stalin však trval na tom, aby proces byl právnícky a každý nacistický zločinec byl potrestán konkrétně za své zločiny. Nakonec byli západní vůdci nuceni přijmout sovětské stanovisko, mimo jiné proto, že v SSSR od

roku 1943 již začaly soudy s nacistickými zločinci a jejich spolupachatelů – celkem bylo odsouzeno 252 osob, vše bylo zdokumentováno, byli svědci, od roku 1942 případy nacistických zločinů vyšetřovala Mimořádná státní komise. Samozřejmě, v tomto světle by představitelé západních zemí ztratili tvář před svými krajany, kdyby nesouhlasili s provedením takových procesů, proto na Londýnské konferenci v srpnu 1945 bylo rozhodnuto o zřízení mezinárodního tribunálu v Norimberku.

Na zasedání vystoupil také český nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, který vyzdvihl nezávislost soudu a ukázal na nepřítel lidu: „...není důležité, kde se pachatel dostane před soud, ale důležité je nezávislost toho soudu. Ve vztahu k jurisdikci bylo uplatněno pravidlo, které se používalo vůči námořním pirátům. Podle tohoto pravidla není důležité, v jaké zemi pirát předstoupí před soud, protože pirát je nepřítel všeho lidu.“

MIROSLAV HAVLÍK

Maršála Koněva vrátit jako hrdinu osvoboditele

Bývalý ruský ministr kultury Vladimir Medinskij, který nyní působí jako poradce prezidenta Vladimira Putina, varoval před možností, že by odstraněná pražská socha sovětského maršála Ivana Koněva byla předána Rusku. O tom, že ČR je připravena jednat o přesunu Koněvy sochy do Ruska, se loni zmiňoval český ministr zahraničí Tomáš Petříček v rozhovoru s Hospodářskými novinami. Mluvil tehdy o dopisu ruské strany, která o takovou možnost požádala, s tím, že Praha je podobná jednání připravena vést.

„Spravedlivé by bylo vrátit maršála Koněva jako hrdinu osvobo-

zení Prahy na (původní) místo. Tehdy se projeví spravedlnost,“ řekl Medinskij novinářům v Petrohradu. Alternativní řešení osudu pomníku maršála Koněva – jeho přemístění do Ruska – by totiž mohlo vést ke vzniku potíží se sovětskými pomníky v dalších východoevropských zemích. Tamní úřady by pak také mohly požadovat jejich odvoz do Ruska, upozornil Medinskij, který podle agentury TASS v Petrohradu vystupoval jako předseda ruské společnosti věnující se vojenské historii.

Sochu maršála, který se podílel na osvobození Prahy od nacistů, a později na potlačení krutě zviřického protikomunistického po-

vstání v Maďarsku, nechala radnice Prahy 6 odstranit počátkem loňského dubna. Krok se stal příčinou diplomatické roztržky mezi Prahou a Moskvou. Ruský Vyšetřovací výbor, hlavní kriminální ústředna země, zahájil trestní stíhání podezřelých z veřejného hanobení symbolů ruské válečné slávy.

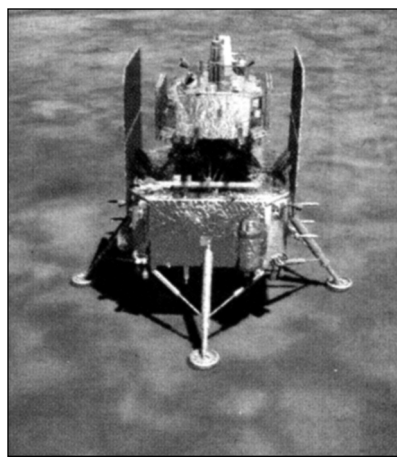
ČR se loni v létě dohodla s Ruskem na vzájemných konzultacích, ještě ale ani nezačaly. Koněvova socha je nyní uložena v depozitáři v Měšicích na Praze-východ. V budoucnu by měla být vystavena v takzvaném Domě pážat na Hradčanech, kde by mělo sídlit Muzeum paměti 20. století.

(ČTK)

Čínská sonda se vrací s měsíční horninou

Čínská sonda Čchang-e s nákladem měsíční horniny zahájila loni 3. prosince první fázi návratu k Zemi poté, co její modul zdárně přistál na Měsíci! Sondu vynesla na oběžnou dráhu naší planety 23. listopadu raketa Dlouhý pochod 5 z čínského vesmírného střediska na ostrově Čhaj-nan. Informovala o tom AFP s odkazem na agenturu Nová Čína.

Přistávací modul, vybavený vrtným zařízením a robotickou paží, nabral z měsíčního povrchu dva kilogramy materiálu. Kapsle se

Čínská sonda Čcheng-e FOTO ČTK/AP

vzorke měla přistát asi v polovině prosince v čínské autonomní oblasti Vnitřní Mongolsko. Pokud Čína svoji úžasnou misi úspěšně završí, stane se teprve třetí zemí na světě po USA a Sovětském svazu, které se podaří dopravit na Zemi měsíční horninu. Další čínský aparát je nyní na cestě k Marsu. Čína chce dopravit na rudou planetu robotické vozítko poháněné solární energií a určené pro shromažďování vědeckých dat. O přistání na planině Utopia Planitia na severní polokouli Marsu by se Číňané měli pokusit v květnu.

Roman Bondarenko patrně běloruským studentem Šmídem?

Je velice smutné, když v politickém boji na ulici umírají lidé. Ve většině případů mladí lidé. Při okupaci Československa Německem v roce 1939 zahynuli Sedláček a Opletal. Nacisté využili vzniklou situaci a uzavřeli 17. listopadu české vysoké školy a popravili dalších 9 mladých lidí bez jakéhokoliv dokazování a soudu. V roce 1989 při sametové revoluci našťestí nikdo nezahynul, ale vypuštěná falešná zpráva o smrti studenta Šmída jistě přivedla do ulic i ty, kteří by jinak zůstali doma. Následné vyjasnění a zjištění účasti tajné služby StB na této události vyvolává zcela prav-

děpodobnou domněnku, že podobných akcí se účastní tajné služby různých států. Zde můžeme StB udělit malé plus, protože při akci nikdo nezemřel a název sametová byl zvolen oprávněně. Bohužel takové štěstí jako Šmíd (ve skutečnosti důstojník StB Ludvík Zivčák) neměli třeba na Slovensku Kuciak a jeho snoubenka a nyní Bondarenko v Bělorusku.

Slovo patrně v názvu článku je zvoleno zcela záměrně. Ve všech zprávách, které jsem v českých médiích o této události četl, se vyskytuje právě toto slovo. A tak se dozvídáme z ČT, že „tisíce Běloru-

sů se v Minsku zúčastnily pohřbu aktivisty Ramana Bandarenka, jenž zemřel minulý týden poté, co ho brutálně zbili maskovaní muži, podle opozice patrně členové bezpečnostních složek.“ V lidovkách píše: „Podle nezávislého serveru tut.by i některých opozičních představitelů byli maskovaní muži, kteří Bandarenka zbili, patrně spolupracovníci Lukašenkova režimu. A tak dokola. ČT k tomu dodává: „V reakci na jeho úmrtí vyšly podle agentury AFP do ulic tisíce lidí.“ A tak stejně jako seriálový inspektor Colombo se můžeme ptát: Cui bono? MIROSLAV HAVLÍK

Sýrie – konec úspěchu „barevných revolucí“ ve světě?

Na žádost Damašku Rusko před sedmi lety zahájilo vojenskou operaci v Sýrii. Její prezident Bašár al-Asad uvedl, že tím nastal „obrat“ ve vývoji situace a nyní se jeho země postupně vzpamatovává z válečného popela. Rusko nejen zachránilo Sýrii od války, trvající desetiletí, ale tento čin se dá označit jako strategické odmítnutí politiky Západu. Tento rozhodující úder proti takzvané hegemonii USA a jejich spojenců v NATO je nepochybně důvodem neúspěšných pokusů Západu izolovat a ochromit Rusko sankcemi a různými provokacemi.

Ruská intervence byla zásadní reakcí na žádost o pomoc historického spojence. V té době byla Sýrie již čtyři roky napadena nelegálními ozbrojenými skupinami, které se skládaly ze statisíců žoldáků z desítek zemí a západní média je oslavovala jako „umírněné rebely“, čímž kryla touto prolhanou

propagandou teroristy směřující k Damašku. „Rebelové“, oblíbení západními vládami a médií, popravovali a páchali děsivá zvěrstva na civilistech. To, že tuto hrůzu západní média označila za „občanskou válku“, je další cynický propagační trik, protože ve skutečnosti konflikt představuje proxy-válku se zahraniční podporou. Západní mocnosti už léta vyvíjejí tlak na zničení Sýrie a považují její spojení s Ruskem a Íránem za neodpustitelný krok vůči jejich diktátu a cílům. Po změně režimu měla nastoupit loutková vláda stejně jako na Ukrajině a statisíce, spíše milióny obyvatel se měly stát uprchlíky.

Uplynulo sedm let a Sýrie je od ozbrojenců téměř očištěna. Malé ohnisko odporu zůstává v severní provincii Idlib, které podporuje Turecko, ale to má nyní tolik zájmů, že bude brzy potlačeno. Části východní Sýrie zůstávají sice pod kontrolou USA, ale americkou ar-

mádu na rozdíl od ruské syrská vláda nepozvala. Znamená to, že nelegálně okupuje syrské území a samozřejmě to vypovídá o skutečné povaze plánů Washingtonu vůči Sýrii. Dnes ale politická a hlavně ekonomická situace v USA, nedává pozitivní vyhlídky do budoucna. Je tedy jen otázkou času a nalezení té správné záminky pro ukončení této operace.

O válce v Sýrii se dnes v západních médiích téměř nezmiňují. Výrazný pokles zájmu odráží tiché přiznání, že Rusko a Sýrie zvítězily v tajné, Západem podporované, válce. Lze si představit, co by bylo, kdyby Rusko do situace nezasáhlo. Sýrie by dnes byla bezesporu zdevastovaným územím pod nadvládou polních velitelů, tak jak můžeme pozorovat v Libyi. Důsledky tohoto katastrofického scénáře pro bezpečnost blízkovýchodního regionu by byly děsivé.

MIROSLAV HAVLÍK

Stížnost ke kauze sochy

Bývalá pražská zastupitelka Marta Semelová podala na Krajské ředitelství Policie hl. m. Prahy, službu kriminální policie a vyšetřování, stížnost vůči vyrozumění, v němž jí bylo policií sděleno, že v souvislosti s odstraněním pražské sochy I. S. Koněva nedošlo k porušení zákona či mezinárodní smlouvy.

S takovým závěrem Semelová nesouhlasí, a proto požádala nadřízené státní zastupitelství o přezkoumání uvedené záležitosti, neboť dle ní „vyrozumění vychází ze stanovisek těch obecních orgánů veřejné moci, ať už hl. m. Prahy nebo Prahy 6, které tuto trestnou činnost konkrétních fyzických osob umožnily, a jejichž představitelé nejen přihlíželi, ale také napomáhali, a dokonce se jí i přímo

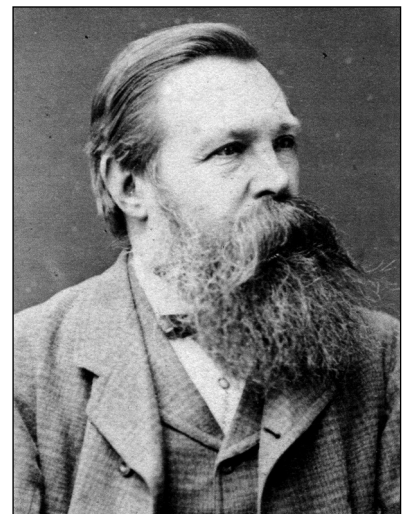
účastnili. Jde o v čase rozloženou stále pokračující organizovanou trestnou činnost“. Výsledkem této činnosti je nejen odstranění sochy I. S. Koněva, ale také odtesání nápisů z kamenného podstavce památníku, takže je toho mínění, že věta ve vyrozumění – „při demontáži nebyly nijak dotčeny stavební kamenné části památníku“, je „přinejmenším zavádějící“.

Semelová zároveň připomněla, že v tuto dobu pokračují demoliční práce samotného kamenného podstavce pomníku. „Památník je celek podstavce a sochy, pro který bylo vyčleněno území zvláštní památkové ochrany. Nesrovnalostí je však v zaslaném vyrozumění víc, mimo jiné se týkají i přístupu k mezinárodní smlouvě,“ je přesvědčena Marta Semelová.

(mh)

Před 200 roky se narodil Bedřich (Friedrich) Engels

(28. listopadu 1820 v Barmenu, dnes Wuppertal, Porýní). Zemřel 5. srpna 1895 v Londýně. Byl politikem, filosofem, vedoucí osobností 1. a 2. Internacionály, velkým přítelem a podporovatelem Karla Marxe. Spolupracoval s ním prakticky na všech významných dílech. Spolu koncipovali Zásady komunismu, z nichž se zrodil Manifest komunistické strany, který vyšel v Londýně v únoru 1848. Po Marxově smrti pak Engels z jeho zápisků dokončil 2. a 3. díl Kapitálu. Václav Havel nazval tohoto velikána „bezvýznamným filozofem 19. století“. Prokázal tímto výrokem hlupáka svou ubohost a malost! (jel)

Bedřich Engels

Lukašenkovi zakázali účast na OH

Na sklonku loňska pokračovaly v Bělorusku čtvrtý měsíc protesty proti režimu prezidenta A. Lukašenka a policie při nich zatýkala demonstranty. Lukašenko znovu prohlásil, že po přijetí nové ústavy nebude zastávat post prezidenta. „Jsem pro novou ústavu. Ne proto, že je zapotřebí nějaká demokracie. Ale co mě v téhle situaci znepokojuje: neznámému prezidentovi takovouhle ústavu nejde přenechat. To by bylo zle,“ citovala Lukašenka agentura Belta.

Mezinárodní olympijský výbor (MOV) zakázal účast běloruského

prezidenta na letních olympijských hrách (OH) v Tokiu. Zákaz platí i pro dva další funkcionáře Běloruska, včetně Lukašenkova syna Viktora, viceprezidenta národního olympijského výboru. MOV zmrazil veškeré platby tomuto výboru a bude vyplácet stipendia přímo sportovcům Běloruska, připravujícím se na OH. MOV vyzval sportovní federace, aby neplánovaly pořádat v Bělorusku vrcholné sportovní akce. Minsk s lotyšskou Rigou mají organizovat na přelomu května a června 2021 mistrovství světa v ledním hokeji.

Nádherná běloruská příroda

Zdroj: pinterest.ru

Rakety na Kurilách

Rusko umístí na Kurilách raketový systém protivzdušné obrany S-300V4. Podle armádní televizní stanice Zvezda bude umístěn na ostrově Iturup, na nějž si dělá ná-

rok Japonsko. Rakety mají doplnit dříve instalovaný systém Tor M2, který má menší dosah.

Stranu 3 připravil a redigoval Jan Jelínek

Neušlo nám

■ Útok žáků nižších ročníků

Prezident Ruské geografické společnosti a ministr obrany RF Sergej Šojgu reagoval na slova německé ministryně obrany Annegret Krampové-Karrenbauerové, že s Ruskem je třeba hovořit z pozice síly, jako na útok žákyně z nižších ročníků. Když mluvil o 75. výročí Vítězství, Šojgu upozornil, že letos byla v Černém moři nalezena potopená motorová loď „Arménie“ s pozůstatky pasažérů na palubě. Zkáza této lodi se považuje za jednu z největších tragédií na moři v historii. Podle jeho mínění je to jedna z mnohých epizod války, o kterých je nutné mluvit. „Zvláště v době, kdy současné pokolení politiků, dejme tomu, toho samého Německa, nás chce učít, jak žít, a že je třeba s námi mluvit z pozice síly. Spíše to vypadá na útok žákyně z nižších ročníků na žáky úplně jiné školy. Přičemž žákyně, jejíž máma nebo táta je ředitelem školy a ona si tak může všechno dovolit. Koukejte, my jsme v jiné škole, máme jiného ředitele.“ Dodal, že je to již druhá ministryně obrany, která chce s Ruskem hovořit z pozice síly. Té první tenkrát poradil, zeptat se dědečka, jaké to je jednat s Ruskem z pozice síly. **voicesevas.ru**

■ BRICS požaduje bezpečný vesmír

Brazílie, Rusko, Indie, Čína a Jihoafrická republika chtějí vytvořit právně zavazující nástroj, který by měl zabránit rozmístění zbraní do vesmíru. Práví se o tom v moskevské deklaraci 12. summitu zemí BRICS. V textu deklarace se také uvádí, že země litují narušení mechanismů strategické stability a kontroly zbraní a zavazují se je podporovat. Účastníci summitu zdůraznili zásadní roli rusko-americké dohody o snížení počtu strategických zbraní (START III) a vyzvali k prodloužení smlouvy, podpořili prodloužení jednání ohledně protokolu Úmluvy o zákazu biologických zbraní. **sputniknews.com**

■ Ruské námořnictvo v Rudém moři

Ruská vláda schválila návrh dohody mezi Ruskem a Súdánem o vytvoření střediska logistiky ruského námořnictva na území Súdánu. Vytvoření základny ruských lodí je již dohodnuto s příslušnými úřady a vedením Súdánu. Dohoda má být uzavřena na dobu 25 let s následným prodloužením o dalších deset let. Jedná se o návrat ruského námořnictva do Afriky. **expert.ru**

■ Arktida a její budoucnost

Rusko přijalo strategii rozvoje arktické zóny Ruské federace. Dokument vymezuje hlavní úkoly a klíčová rizika v regionu na příštích 15 let. Podrobný plán na jeho realizaci mělo předložit Ministerstvo pro rozvoj Dálného východu na konci prosince 2020. Vypracování strategie probíhalo v průběhu posledního roku, dokument se zabývá otázkami týkajícími se ekologie, sociální sféry, národní bezpečnosti a rozvoje průmyslu a ekonomiky. **iz.ru**

Stranu 4 připravili a redigovali Miroslav Havlík a Jan Jelínek

Razantně omezí odliv kapitálu

Hospodářská krize eskalovaná koronavirem uspořádala kroky Kremlu k ucpání skulin, kterými ruské firmy vyvádějí zisky do zahraničních holdingů. Moskva od ledna zvýší daňovou sazbu u zisků, které společnosti převádějí do jurisdikcí s nižšími daněmi, jako je Kypr, Malta a Lucembursko. Informoval o tom list *The Wall Street Journal*, který krok Moskvy označuje za dosud nejagresivnější opatření, jak do země vrátit daňové příjmy.

Až dosud ruské společnosti, které posílaly zisky ve formě dividend nebo úrokových výnosů holdingům ve zmíněných jurisdik-

cích, platily v Rusku daně v průměru dvě procenta. Pravidlo bylo zprvu zavedeno pro zahraniční společnosti. Mělo je povzbudit k podnikání v Rusku tím, že tam pouze mírně danily zisky, které vracely do svých domovských zemí. Ruské společnosti tuto mezeru v pravidlech po dlouhou dobu využívaly k tomu, aby si tak snížily daně.

Rusko na většinu úrokových příjmů uplatňuje daň 20 % a 13procentní daň u příjmů z dividend. Na Kypru může být podobná daň i nulová. Ruská vláda daň na většinu úrokových výnosů či dividend, které společnosti předávají na Kypr, Maltu, nebo do Lucemburska,

zvýší na 15 %. Očekává, že tak získá přes dvě miliardy dolarů ročně (45,2 mld. Kč). Změna je součástí dlouhodobé snahy prezidenta Vladimira Putina zamezit odlivu financí ze země a vracet do ní ruský kapitál.

Například na Kypru sídlí stovky ruských společností. Patří mezi ně zemědělský konglomerát Rusagro Group, internetová skupina Mail.ru či zprostředkovatel plateb Qiwi. Skupina O Key Group, která má v Rusku na 160 supermarketů, sídlí v Lucembursku. Největší ruská technologická společnost Yandex a největší maloobchodní prodejce X5 Retail Group sídlí v Nizozemsku.

Den národní jednoty

Prezident Ruské federace Vladimir Putin položil květiny k památníku Kuzmy Minina a Dmitrije Požarského na Rudém náměstí. Tradiční ceremoniál se uskutečnil v Den národní jednoty. Společně s prezidentem položili květiny zástupci mládeže z vojensko-vlasteneckého centra „Vympel“ a Pátracího hnutí, zabývajícího se vyhledáváním obětí II. světové války, a to jak v archívech, tak i v terénu. Po skončení slavnostní akce byla hlavě státu představena opravená zvonice Spasské věže, kde od roku 2017 probíhala rekonstrukce. V Den národní jednoty byla práce zvonářů obnovena. Zvonice opět zahrála ruskou hymnu, ale už v obnoveném, plnohodnotném zvuku. Den národní jednoty se začal připomínat v roce 2005 na pa-

mátku událostí z roku 1612, kdy druhá lidová domobrana pod vedením Kuzmy Minina a Dmitrije

Požarského osvobodila Moskvu od zahraničních dobyvatelů. **(mhav)**

Vojenská mládež s prezidentem Vladimírem Putinem

Zdroj: kremlin.ru

Nerozlučné spojenectví

Rusko a Bělorusko křísí společný svazový stát, založený v roce 1998. O spojenectví a nutnosti zintenzivňovat vztahy se loni 26. listopadu při setkání v Minsku navzájem ujistili běloruský prezident Alexandr Lukašenko a ruský mi-

nistr zahraničí Sergej Lavrov. Ten vyřídil hostiteli „pozdravy od Vladimira Vladimiroviče“ a ujistil ho, že všechny vzájemné dohody, „zejména ze Soči“, platí.

Lavrov a Lukašenko podle běloruských médií diskutovali i o spo-

lupráci v rámci Euroasijské ekonomické unie, zahrnující kromě obou států i Kazachstán, Arménii a Kyrgyzstán, a také o prioritách Společenství nezávislých států (SNS), kterému bude v roce 2021 předsedať právě Bělorusko. **(DPA)**

Embargo pokračuje

Ruský prezident Vladimir Putin prodloužil do konce roku 2021 embargo na dovoz potravin ze zemí, které zavedly či podpořily protiruské sankce kvůli připojení se poloostrova Krym na základě platného referenda k Rusku z roku 2014. Uvedla to agentura Interfax.

Zákaz dovozu do Ruska se od srpna 2014 vztahoval na výrobky z USA, EU, Austrálie, Norska

a Kanady. Od roku 2015 se seznam rozšířil o Albánii, Černou Horu, Island a Lichtenštejnsko a od roku 2016 i o Ukrajinu. Embargo Putin prodloužil výnosem s názvem O prodloužení účinnosti některých speciálních ekonomických opatření s cílem zajistit bezpečnost Ruska, zveřejněném na vládním webu. Zákaz dovozu měl platit rok, ale je prodlužován. Embargo se vztahuje např. na masné

a mléčné výrobky, ryby, ovoce, zeleninu. Ruská akademie národního hospodářství a státní služby a Centrum ekonomických a finančních výzkumů zveřejnily zprávu, podle níž potravinové embargo přišlo ruské obyvatele každoročně na 445 miliard rublů podle cen z roku 2013. Každý Rus tak ročně zaplatil o 3000 rublů více za potraviny. **(ČTK)**

Sergej N. Baburin opět zvolen prezidentem

Ruský politik Sergej Nikolajevič Baburin, předseda Mezinárodní slovanské rady, byl loni 30. listopadu opětovně zvolen prezidentem Mezinárodní slovanské akademie vědy, vzdělávání a kultury v Moskvě.

Slovanský výbor České republiky mu srdečně blahopřeje ke zvolení do této významné funkce. Náš list dodává, že S. N. Baburin je rodákem z Omsku a v minulých prezidentských volbách v Ruské federaci také kandidoval na post hlavy státu. **(jel)**

Sergej Nikolajevič Baburin

Neušlo nám

■ Vytlačili americký torpédoborec

Ruská vojenská loď vytlačila americký torpédoborec z ruských teritoriálních vod v Japonském moři na Dálném východě, loni uvedlo ruské ministerstvo obrany. Torpédoborec USS John S. McCain třídy Arleigh Burke pronikl dva kilometry za hranici mezinárodních vod do zálivu Petra Velikého, u kterého se nachází i Vladivostok, kde je velitelství ruského Tichooceánského loďstva. Torpédoborec se několik dní plavil v Japonském moři. Narušil ruské teritoriální vody, přestože jej ruský torpédoborec Admirál Vinogradov, označovaný Rusy za velkou protiponorkovou loď, varoval před nepřipustností takového počínání i před možností taranu, tedy úmyslného nárazu ruské lodi do amerického plavidla. „Po výstraze a změně kurzu Admirála Vinogradova americký torpédoborec okamžitě vplul do neutrálních vod. Opakované pokusy znovu vplout do ruských vod nepodnikl,“ konstatovalo ministerstvo. Admirál Vinogradov pokračoval v plnění úkolů v blízkosti amerického vojenského plavidla. Na místo vyplula rovněž korveta Soversennyj. Podobné námořní incidenty svědčí o napětí mezi oběma velmocemi. Rusko a USA se dle ČTK předloni v červnu vzájemně obvinily z námořního incidentu ve Východočínském moři. Prudká změna kurzu amerického křižníku Chancellorsville, vyzbrojeného raketami s plochou dráhou letu, si vynutila extrémní úhybný manévr ruské lodi Admirál Vinogradov. **(rom)**

■ Ropné pole Bělorusku?

Běloruský prezident Alexandr Lukašenko se loni v listopadu obrátil na ruského prezidenta Vladimira Putina s prosbou ohledně možného pořízení naleziště ropy na ruském území. Informovala o tom agentura TASS, podle níž oba představitelé jednali o dodávkách ropy a plynu v roce 2021. „Vladimir Putin tuto myšlenku podpořil. Po prostudování bude otázka podrobněji posouzena při nejbližších jednáních,“ citovala agentura z komuniké.

■ Rusko se z Podněstří nestáhne

Mluví ruského prezidenta odmítl myšlenku stažení ruských vojáků z mezinárodně neuznaného Podněstří, které se odtrhlo od Moldavska v 90. letech minulého století. Takový krok by dle něj destabilizoval oblast. Zvolená prozápadní prezidentka Moldavska podpořila odchod ruských sil a jejich nahrazení civilními pozorovateli Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE), píše Reuters. „Rusko plní velmi důležité funkce a samozřejmě změna nějakého stávajícího stavu, který je založen na duchu a liteře mezinárodního práva, může vést k vážné destabilizaci,“ řekl novinářům mluvčí Kremlu Dmitrij Peskov. Dle ČTK ohledně situace v Podněstří očekává další jednání. Výzvy Kišineva k odchodu ruských vojáků Moskva dlouhodobě odmítá s tím, že mírové jednotky chrání ruskou menšinu a zůstanou v regionu až do vyřešení vleklého konfliktu. Situace je tu podobná jako na ukrajinském Donbase. **(rj)**

Po půl roce opět cestuji do Ruské federace

Koncem února jsem letecky běloruskou společností BELAVIE odcestoval přes Minsk do Kaliningradské oblasti. Před vycestováním nutno obdržet od ruského občana pozvání, které je vyhotoveno do 30 dnů a odesláno elektronicky na Konzulát RF v Praze. Po vyplnění dotazníku, foto, pasu se po rezervaci přes internet dostavíte na konzulát. Po zaplacení správního poplatku za 7 dní obdržíte vízum. Pracovníci, zejména ženy, jsou velmi milé a ochotné, vše s úsměvem vysvětlí v českém jazyce.

V den odjezdu jsem odcestoval na Ruzyňské letiště, po odbavení jak pasové a tak i bezpečnostní kontroly, jsem konečně nastoupil do letadla a za 1,40 hodin jsme přistáli na Národním letišti Minsk. Po odbavení bezpečnostní a pasové kontroly, zde bych chtěl říci, že chování těchto pracovníků bylo velmi srdečné, přátelské tak jak si to pamatuji z dob SSSR. Po 1 hodině jsme přistáli na letišti Chabrovo – Kaliningrad. Zde opět panovalo ze strany příslušnice Pasové kontroly přátelské a srdečné

chování. Po asi půl hodině jsem opustil odbavovací halu a vstoupil na území RF. Po hodině cesty osobním automobilem jsem dorazil do Baltijska.

Pro většinu našich občanů je Kaliningradská oblast neznámá, což je velká škoda. Je to zajímavá oblast po historické i současné stránce. Vznikla po osvobození Východního Pruska Rudou armádou v dubnu 1945. Oblast byla boji značně zničena zejména při Baltijském moři. Jednalo se o hlavní město Východního Pruska Königsberg (Královec), od 4. července 1946 Kaliningrad a Pillau přejmenován na Baltijsk. Tyto dvě města byla totálně zničena a byli zde velké oběti na obou stranách.

Zde je nutno připomenout, že Königsberg byl značně zničen i nálety spojenců. Obdobně tak jak Dresden, Plzeň i Praha, neboť spojenci věděli, že tato území budou pod vlivem Sovětů na základě smluv, které sami podepsali. Oblast i uvedená města byla obnovována lidem Sovětského svazu, zejména pak Rusů, Bělorusů a Ukrajinců.

(Pokračování v příštím čísle)
JOSEF SPODEK

Baltijský průplav

Foto Josef Spodek

Srbové uctili patriarchu Irineje

Několik tisíc věřících loni 21. listopadu v bělehradském chrámu svatého Sávy uctilo památku srbského patriarchy Irineje, který ve věku 90 let zemřel na komplikace spojené s covidem-19.

Patriarcha se zřejmě nakazil na pohřbu metropolitě Amfilohije, hlavy srbské pravoslavné církve v Černé Hoře, který s koronavirem zemřel koncem října. Další dva účastníci tohoto pohřbu, nejvyšší představitelé pravoslavných církví v Řecku a Albánii arcibiskup Ieronimus (82) a tiranský arcibiskup Anastasios (91), leží s covidem ve stejné aténské nemocnici.

Přesto někteří věřící do chrámu dorazili bez roušek a část z nich podle církevní tradice políbila ra-

Prezident Vučić si sundává roušku, aby uctil památku zesnulého patriarchy Irineje

kev s patriarchovým tělem. Prezident Aleksandar Vučić si roušku u rakve sundal.

Mnozí Srbové ale uctili památku srbského patriarchy Irineje z dálky a u ústence.

Thaci uplácel svědky

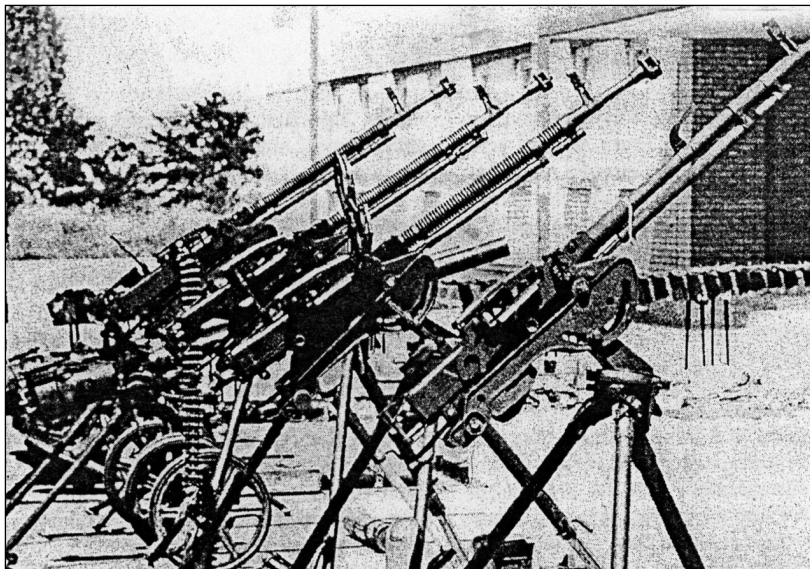
Kosovský exprezident Hashim Thaci a další představitelé někdejší Kosovské osvobozené armády (UCK) obvinění z válečných zločinů ovlivňovali před svým zatčením potenciální svědky. Uvedl to zvláštní tribunál v Haagu pro válečné zločiny v Kosovu, který

bude vysoce postavené kosovské politiky soudit.

Ze zprávy tribunálu, o které informoval server Balkan Insight, vyplývá, že tribunál již v květnu nařídil zatknout čtyři podezřelé kosovské politiky, což se skutečně stalo. Kromě bývalého prezidenta

byl na základě žádosti tribunálu zadržen také předseda jedné z hlavních politických stran v Kosovu Kadri Veseli, bývalý předseda kosovského parlamentu Jakup Krasniqi a předseda poslaneckého klubu nejsilnější opoziční strany Rexhep Selimi.

Podle prokuratury jsou Thaci a ostatní zodpovědní za vraždu 100 civilistů. Tribunál ve zprávě uvádí, že čtveřice obviněných „aktivně umožňovala a podporovala ovzduší beztrestnosti a zastrašování“, neboť uplatňovala ohromný vliv na bývalé členy UCK a na kosovskou společnost obecně. „Vládní činitelé věrní Thacimu a Veselimu dohlíželi na korupční vyplácení státních prostředků potenciálním svědkům tribunálu,“ uvádí se ve zprávě. Možní svědky byli rovněž najímáni do státní správy výměnou za mlčení. Uvedení mohli manipulovat státními institucemi, mařit policejní vyšetřování a v případě potřeby vyvolat i občanské nepokoje. (ČTK)

Zbraně zabavené teroristům. Červenec 1998.

Park 40 let Komsomolu - památník

Foto Josef Spodek

Pravda o jednání v Rambouillet v jugoslávském tisku

I během jednání vraždili albánští teroristé (Šiptáři) jak policisty, vojáky bránící svoji zemi, tak pokojné obyvatelstvo (viz dokumentace).

Убијен Мирко Милошевић

Синоћ око 17 сати и 45 минута, јача група албанских терориста напала је српске куће у селу Букошу, западно од Вучитрне.
У овом нападу албански терористи су убили Милоша Милошевића (1966).
Тешко је рањен Милан Милошевић (1970). Он је пребачен у болницу у Косовској Митровици и, према првим изјавама ОЕБС-а,

ма лекара, он је задобио тешке повреде главе.
Тешко је рањан и Милош Продановић.
Политијске снаге су, убрзо после напада, стигле у ово село и разбиле нападаче. У току је потрага за терористима који су напали село.
У овом нападу је обавештена и верификациона мисија ОЕБС-а.
Р.Ј.

Рањен војник

Косовска Митровица, 22. фебруара. Између села Окрашница и Пантинца, у општини Вучитрн, албански терористи напали су јутрос око 9 часова и 45 минута колону БЈ и том приликом лакше је рањен војник Горан Филић из Косовске Каменице који је и припадници Војске Југословенске војске.
Припадници Војске Југословенске војске радили су задатак, који су се повукли у припадници Војске Југословенске војске. Оперативцима није стало до њихових живота, а припадници створе постојећу страх и несигурност, стварање ет

Убијени отац и син

Прекосноћ, око 20 сати, у близини своје куће, општина Качаник, убијени отац и син Дритон.
Терористи су погодили и су на лицу места пронађени и либра.
Ину је у току.
Р.Ј.

Препадана родина Кокерић.
Јединство 25. 2. 1999

Јединство 23. 2. 1999

Masakr místopředsedy obštiny Kosovo Pole Zvonka Bojaniče. Umlácen sekýrou 18. 12. 1998

Zastavme fašismus a hanobení osvoboditelů!

Po maršálu Koněvovi přichází na řadu prezident Beneš. Dějepisný idiot, jenž pomaloval pomník prezidenta Budovatele, prezidenta Obnovitele, jak ho spontánně nazval národ roku 1945, nezná výrok Hitlera, který řval roku 1938 v norimberském Sportpalastu toto: „Zde stojím já a tam stojí Beneš!“ Ovšem nám, pozůstalým po 360 tisících obětech nacismu je jasná jedna věc. Onen idiot není pouhý vandal. Onen idiot není pouhý psychopat. Onen idiot není pouhý svedený pomatenec. Onen idiot musí být podle svého projevu hotový fašista.

Proč? Protože postavil do jedné řady prezidenta Beneše vedle rasisty a masového vraha Hitlera, nebo masového vraha Paveliče, nebo

masového vraha Bandery, nebo masového vraha Pinocheta, nebo masového vraha Pol Pota...

Přitom to samé, co se stalo pomníku dr. Beneše, se v Británii stalo pomníku premiéra W. S. Churchilla. To není náhoda. To nejsou ojedinělé výstřelky. To jsou projevy organizovaného nástupu fašismu – onoho fašismu, který začal v Británii popírat bojovníka proti fašismu Churchilla, který v USA popírá Roosevelty, a který na Ukrajině popírá Stalina jako bojovníka proti fašismu a hanobí jej stejně jako „masového vraha“.

Ideologický neandrtálec, který toto způsobil u dr. Beneše, není a nemůže být výplodem pouhého individualismu. Je výplodem třicetileté antipropagandy proti prezidu-

dentu Budovateli – antipropagandy zahájené na popud knížete Schwarzenberga exprezidentem Havlem a jeho nesmyslnou a lživou omluvou tzv. sudetským Němcům za odsun, který oni nazývají lživě vyháním.

Sám pan kníže korunoval tuto antipropagandu nesmrtelnou lží v prezidentské debatě, kdy vyslovil tu odpornou antihistorickou lež, že dr. Beneš by měl dnes stát před soudem válečných zločinců v Haagu.

Ale o to tu v první řadě nejde. O co tedy jde?

Pokud se Česká republika ještě pokládá za nástupníka státu antifašistické koalice, státu, který prezident Beneš vedl do vítězného boje s nacistickým III. reichem, pak jako stát nesmí nečinně přihlížet

k hanobení svého státníka, jenž se ze zákona zasloužil o stát.

Toto především je věc orgánů státu, zarazit tyto hnusné projevy krystalického fašismu.

Stát by měl konat taková opatření, aby pomníky Beneše v Praze i v Brně byly ochráněny před útoky fašistů všeho druhu – když už to nedokázal ochránit a totálně selhal u maršála Osvoboditele Koněva!

Pokud stát stojí za to ochraňovat pomníky svého státníka, pak kamerové systémy a noční hlídky bezpečnosti u pomníků nebudou pro příslušné orgány velký problém.

Pokud stát bude laxní, jako byl u Koněva, pak je namístě ochrana vlasteneckými organizacemi, například legionářskými hlídkami apod. Všechny vlastenecké organi-

zace by měly protestovat proti hanobení pomníků jednoho z otců zakladatelů republiky – mítinky, protestními pochody, peticemi, a dalšími legitimními prostředky.

My nejsme první protektorát. My stále nejsme stát připouštějící oficiálně sudetskou lež. Náš Ústavní soud stále ještě má povinnost a úkol chránit a hájit prezidentské dekrety. My stále jsme nástupnický stát otců zakladatelů Masaryka, Beneše a Štefánika. My nesmíme dopustit hanobení ani jediného z nich. Tedy ani Edvarda Beneše. Snad je to řečeno jasně a srozumitelně.

Dr. Jiří Jaroš Nickelli,
Společnost L. Svobody, Brno.
Vybráno z „Hraničáře“
září – říjen 2020

Pietní akt v kasárnách v Praze-Ruzyni

Pietní akt na Praze – Ruzyni proběhl letos 17. listopadu kvůli nouzovému stavu v menším měřítku, ale přesto památku obětí fašistické zvěle v roce 1939 z řad studentů a profesorů uctilo několik politiků a představitelů vlasteneckých organizací.

V 11:00 položil na pietní místo věnec prezidenta republiky Miloše Zemana zástupce Vojenské kanceláře KPR plk. Martin Machatý. Za

UK prorektor UK Prof. RNDr. Jan Hála, za PS PČR místopředseda Tomio Okamura a poslanec PČR Mgr. Jiří Kobza.

Za ČSBS předseda Jaroslav Vodička, místopředseda Emil Kulhánek a za OV Prahy 6 Petr Mrázek. Za OV Prahy – Západ MUDr. Ilona Müllerová a Ing. Tomáš Doležal. Za Společnost Ludvíka Svobody Ludvík Engel a Nataša Weberová.

(nw)

17. listopad 2020. Uprostřed předseda ČSBS Jaroslav Vodička; vpravo 1. místopředseda ČSBS Emil Kulhánek a vlevo Petr Mrázek z OV Prahy 6

Dne 17. listopadu 2020; na snímku – za OV ČSBS Prahy – západ MUDr. Ilona Müllerová a Ing. Tomáš Doležal

17. listopadu 2020 za PS PČR místopředseda Tomio Okamura (vlevo), poslanec PČR Mgr. Jiří Kobza, uprostřed Nataša Weberová

Tak jsem žahnul pivo, paní Müllerová...

Předseda KDU-ČSL Marian Jurečka se zúčastnil pietní akce v úterý 17. listopadu na Národní třídě v Praze, určené Dni boje za svobodu a demokracii a když se potom vracel do bytu, tak navzdory zákau konzumace alkoholických nápojů na veřejnosti, vypil pivo a ještě se u toho vyfotil. Foto bylo umístěno na FB i na Twitteru (to později smazal), poslanec byl jaré nálady, usmíval se a byl přesvědčen o tom, jaký je rek a hrdina coby Jan Paleček, šašek krále Jiřího. Dokonce laboroval tím, že to bylo pivo nealkoholické a že to tak mohl klidně uvést. Malým příslibem k jakési důvěryhodnosti byla jeho omluva a dokonce nabídka funkce předsedy, což je, podle mého soudu, prachobyčejná obezlička. Určitě se nenajde instituce, která by ho exemplárně potrestala, případně obdržel pokutu, zvící třeba „šest nul“.

Tento mladý muž si patrně málo uvědomuje, co všechno způsobil nejenom své rodné straně, ale všeobecně jako vysoký funkcionář, který byl dokonce ministrem zemědělství. Je mně též známo, že M. Jurečka byl (nebo dokonce ještě je) soukromým zemědělcem či přímo statkářem. A ti rolníci byli v minulých dobách nejenom velkými odborníky, ale měli v normativním významu morálku ve smyslu předcházet poškozování druhých a nikomu neškodit, což pan předseda, jakož i poslanec, zatím snad jen verbálně ve svých prohlášeních činí, ale ve skutečnosti se zachoval velmi svérázně, řeknu-li to eufemicky.

Jal se i šprýmovat. Na FB uvedl, že žahnul jedno pivo, sedíc na pat-

niku. Zřejmě pan Jurečka neví, co to jsou patníky – to přece byly kamenné kvádry, které vymezovaly okraje silnice (možná, že na Přerovsku někde ještě zůstaly). Z Národní třídy na ubytovnu se pohyboval po ulicích, a ať by to bylo na kteroukoliv světovou stranu, nevím o žádných. To chtěl vlastně svůj mimořádný poklesek zlehčit a dal nám k věření, že se v podstatě nic nestalo.

Je pro mě docela nepochopitelné, proč pan Jurečka nepřišel také k Hlávkově koleji v Jenštejnské ulici, aby si uvědomil, co se stalo 17. listopadu 1939, kdy došlo z pozice německých nacistických okupantů k obsazení studentských kolejí a odvlečení studentů do koncentračního tábora, jakož i k popravě studentských vůdců a uzavření českých vysokých škol. Letos se ze známých důvodů nekonalo shromáždění, věnované právě tomuto smutnému výročí, věnce a kytice byly však před deskou Jana Opletala položeny a zúčastnění představitelé se obětmi nacistické perzekuce poklonili.

Pokud jsem zaznamenal, byla tam přítomna místopředsedkyně vlády a ministryně financí Alena Schillerová, předseda SPD Tomio Okamura (byl s ním natočen i rozhovor), bývalý rektor UK profesor Ivan Wilhelm a členové ÚV KSČM se dostavili s delegací, již vedl její místopředseda Petr Šimůnek, aby připomenuli památku českých vysokoškoláků, kteří po protinacistické demonstraci skončili v koncentračním táboře. Velmi emotivně a po pravdě vždy o tom hovořil přímý účastník tehdejších studentských perzekucí PhDr. Vojmír Srdečný. Škoda jen, že už není mezi námi...

M. Jurečka nepovažoval za nutné přijít před Hlávkovu kolej, položit kytici, uctít památku Jana Opletala a vůbec pietně se postavit k tomu, proč 17. listopad zůstává Mezinárodním dnem studentstva jako jediný den mezinárodního významu, který má český původ. Je to opravdu svérázný přístup vysokoškoláka a předsedy politické strany. Tady, jednoduše řečeno, chyběl...

I předseda poslaneckého klubu TOP 09 Miroslav Kalousek se pochopitelně, jak jinak, M. Jurečce zastal, když prý si nevšiml, že „pít piva z kelímku na patníku nějaké vládní opatření zakazuje“. Čili zase rozporuje jednoznačné vládní nařízení, ačkoli sám navštívil zavřenou restauraci (prý ho tížil „látkový metabolismus“), podle jeho slov konverzoval s kamarádem, takto maji-

telem podniku, při čekání na jídlo a po 40 minutách odešel (dodávám – těch posledních). Nepřiznal by se býval, teprve pod tíhou fotografie reportéra z Radiožurnálu se omluvil a holedbal se, že uhradí 200 000 Kč. A víte, jak „tučnou“ pokutu dostal? 15 000 Kč, tedy víc než třináctkrát méně. Nechtěl bych se dále rozšiřovat o jeho excesech v době ministrování. Ale jedno napíšu. M. Kalousek je absolventem VŠCHT (tedy chemik), ale přesto byl nejlepším ministrem financí v EU (podle jeho slov, samozřejmě). Ano, jak ochudil státní kasu, co padáky, 40 Kč přídavek důhodcům etc. – to všechno a ještě víc je velice výmluvné. Dovolují si tvrdit, že zmíněný taky politik byl, stručně řečeno, finančním autodidaktem, tedy ničím jiným než samoukem. Jediné, co mu jde, je

hovořit jako Démosthenés (nemusí si dávat ani kamínky na jazyk a mluvit proti mořským vlnám), byt se jedná o způsob, známý jako „páté přes deváté“.

Ještě se zastavím u memoranda, jakési smlouvy mezi ODS, TOP 09 a KDU-ČSL, jež bude uplatňována pro volby do PS. Předsedové těchto stran, P. Fiala, M. Pekarová-Adamová, M. Jurečka, mně přijdou, jako by byli postiženi „dětským negativismem“, který, podle psychologů, obvykle končí pubertou. U zmíněných však onen extrémní projev odporu a nesouhlasu se vším přetrvává. Všimli jste si jejich vyjádření k čemukoliv, co prohlašuje „druhá strana“? Vždycky všechno negují a nic není v jejich očích pozitivní.

MILOSLAV SAMEK

Výročí nezapomenutelného člověka

Prezident Československé socialistické republiky armádní generál Ludvík Svoboda se nezapomenutelně zapsal do dějin našeho národa. Narodil se 5. listopadu 1895 v malé vesničce Hrozatín na Českomoravské vysočině do selské rodiny jako třetí dítě Františky a Jana Svobodových.

Ludvíka Svobodu formovala pole orná i pole válečná. Práci na poli si oblíbil, proto měl později již ve válečné vřavě 1. i 2. světové válce blízko ke svým podřízeným vojákům, kteří pocházeli z venkova, jak Rusům a Ukrajincům, tak především k volyňským Čechům a k Rusům z Podkarpatské Rusi. Jaký vztah měl Ludvík Svoboda ke svým vojákům, takový vztah měli vojáci k němu. Úcta, láska i respekt.

Prezident ČSSR armádní generál Ludvík Svoboda

Jenom ten, kdo v minulých válkách ztratil v důsledku nedozírné krutosti a bestiality německého fašismu

v důsledku nezměrné zvěle režimu Adolfa Hitlera svého jediného syna a většinu svých příbuzných, má svatá práva. Jenom ten, kdo šest let se zbraní v ruce bojoval za svobodu Československa, mohl soudit procesy a jevy mezi dobrem a zlem. Jenom ten měl právo ve svém stáří i na vlastní rozhodnutí, protože mu bylo vlastní celý svůj život v hluboké pokoře a lidské zbožnosti.

ČEST JEHO PAMÁTCE.

Každé výročí jeho narození se koná v jeho rodném domě v Hrozatíně pietní vzpomínka. V sobotu 16. března 2013 byl na návsi odhalen nejslavnějšímu rodákovi Hrozatína památník.

NATAŠA WEBEROVÁ
Použito/ vybráno z knížky
Zdeňka Hrabici „Pět válek
Ludvíka Svobody“

Rozsah represí v ZSSR – čo hovoria archívy?

Psychologická vojna proti Rusku sa vedie na niekoľkých frontoch. Z nich sa o vplyv na myslenie ľudí najurputnejšie boje odohrávajú v oblasti pohľadu na sovietsku históriu. O čo tu ide? Natalia Naročnickaja podstatu tohoto konfliktu vo svojej knihe „Rusko a jeho miesto vo svete; za čo a s kým sme bojovali“ vysvetľuje takto: „Podstata tkvie v plnej a definitívnej demonizácii komunistického stalinistického Sovietskeho zväzu. K dosiahnutiu tohto cieľa bolo nutné komunistický ZSSR stotožniť s hitlerovským nacistickým režimom a privliecť zadnými dvierkami už neexistujúci ZSSR pred akýsi virtuálny norimberský tribunál“.

Na súdiac podľa interpretácií niektorých historických udalostí, nepriateľom Ruska ani toto stotožnenie komunistického ZSSR s nacistickým Nemeckom nestačí. Pohľad Západu na rozsah represí v ZSSR nás chce presvedčiť, že v sovietskom Rusku si vlastní ľudia povraždili viac obyvateľov než nacistická hitlerovská invázia počas Veľkej vlasteneckej vojny, ktorá stála Sovietsky zväz asi 27 miliónov životov (pritom vojakov padlo asi 8,7 miliónov). Za hranicami ZSSR vychádzali knihy autorov ruskej národnosti, kde počty obetí sovietskeho režimu zodpovedali tejto propagandistickej požiadavke. Najznámejšou osobou v tomto smere je Alexander Isajevich Solženecyn, ktorého publikácia „Súostrovia Gulag“ udáva počet obetí sovietskeho režimu vo výške 66 miliónov osôb. Spisovateľ, od roku 1970 nositeľ Nobelovej ceny za literatúru, čerpal číselné údaje od profesora štatistiky Ivana Alexejeviča Koškina (v emigrácii na Západe píšuceho pod pseudonymom Kurganov). Že Solženecyn čerpal od Kurganova, je zrejme z citátu jeho rozhovoru pre španielsku televíziu z marca 1976: „Profesor Kurganov nepriamo metódou vypočítal, že od roku 1917 do roku 1959 iba následkom vnútornej vojny sovietskeho režimu proti vlastnému národu, to znamená následkom usmrtenia hladom, kolektivizáciou, vysídľovaním roľníkov na likvidáciu, väznicami, tábormi a zastrelením – iba následkom toho u nás zahynulo, vrátane našej občianskej vojny, 66 miliónov ľudí... Podľa jeho výpočtov sme v Druhej svetovej vojne stratili následkom pohrdavého a krutého neprímeraného vedenia 44 miliónov ľudí! Takže celkom sme následkom socialistického

systemu stratili 110 miliónov ľudí!“

Čo na danú tému hovoria domáce ruské zdroje? Uvedieme dva. Prvým zdrojom je správa z roku 1954, ktorú si nechal vypracovať N. S. Chruščov a druhým prameňom je práca prof. Zemskova, ktorému sa v čase perestrojky a glasnosti otvorili dvere do štátnych archívov. Nikita Chruščov, ktorého vláda v ZSSR nabrala od začiatku ostrý protistalinský kurz (nemal teda v úmysle zľahčovať zločiny stalinského obdobia), nariadil v tomto smere štetenie, ktorého výsledkom je nasledujúce hlásenie z roku 1954:

1. februára 1954. Tajomníkovi ÚV KSSZ súdruhovi Chruščovovi N. S.

V súvislosti so signálmi od mnohých osobností v radoch ÚV KSSZ o nezákonných rozsudkoch za kontrarevolučné činy v minulých rokoch Kolégium OGPU (Objedinnjonnoje gosudarstvennoje političeskoje upravlenije pri SNK SSSR), trojkami NKVD (Narodnyj komissariat vnutrennich del), osobitných komisií, vojenského kolegia, súdmi a vojenskými tribunálmi a v súvislosti s vašimi pokynmi o nevyhnutnosti preskúmať prípady osôb odsúdených za kontrarevolučné zločiny toho času sa nachádzajúce v táborech a väzniciach, hlásime: v čase od roku 1921 do teraz za kontrarevolučné trestné činy bolo odsúdených spolu 3 777 380 osôb, z toho 642 980 k trestu smrti, 2 369 220 osôb k uväzneniu v táborech väznicach po dobu do 25 rokov, 765 180 osôb k vyhnanstvu a vysídleniu. Z celkového množstva odsúdených, bolo približne 2 900 000 odsúdených Kolégium OGPU, trojkami NKVD a Osobitnými komisiami. Asi 877 000 súdmi, vojenskými tribunálmi, špeciálnymi a vojenskými kolégiami.

...Je potrebné poznamenať, že na základe Ustanovenia CIK a SNK ZSSR (Centralnyj ispolniteljnyj komitet SSSR, Sovjet narodnych komissarov SSSR) z 5. novembra 1934, na Osobitnom zasadnutí NKVD ZSSR, ktoré sa uskutočnilo 1. septembra 1953, bol konštatovaný počet 442 531 odsúdených osôb, z toho k trestu smrti 10 101 osôb, k strate slobody 360 921, k vyhnanstvu a vysídleniu (v rámci hraníc štátu) 57 539 osôb a k iným spôsobom potrestania (vysídlenie za hranice, navýšenie doby straty slobody, povinné liečenie) – 3 970 osôb.

Generálny prokurátor R. Rudenko, Minister vnútra S. Kruglov, Minister spravodlivosti K. Goršenin

Ako je zrejme z uvedeného dokumentu, celkom od roku 1921 do začiatku roku 1954 na základe politických obvinení bolo k trestu smrti odsúdených 642 980 osôb,

Moskevské Rudé námestí s Kremlem

Zdroj: news.myseldon.com

k strate slobody 2 369 220, k vyhnanstvu 765 180. Je tiež potrebné mať na pamäti, že nie všetky rozsudky boli vykonané. Napríklad od 15. júla 1939 do 20. apríla 1940 za dezorganizáciu táborevého života a výroby bolo odsúdených na trest smrti 201 väzňov, no potom časti z nich bol trest smrti zmenený na trest odňatia slobody na 10–15 rokov. V roku 1934 bolo v táborech 3 849 uväznených odsúdených na smrť, ktorým sa trest zmiernil na trest straty slobody.

Podľa druhých archívnych dokumentov z tohoto obdobia, počet odsúdených za kontrarevolučné a iné osobitne nebezpečné hospodárske priestupky za obdobie 1921 – 1953 predstavuje: ťažké tresty – 799 455; tábory, kolónie a väzenia – 2 634 397; vyhnanstvo a vysídlenie 413 512; iné tresty – 215 942. Celkom odsúdených 4 060 306 osôb.

Pod „inými trestami“ máme na mysli sledovanie človeka, povinné liečenie, vysídlenie za hranice. Treba vziať do úvahy, že do uvedenej štatistiky sa dostal významný počet kriminálnych živlov. Ide o to, že na jednom z uložených zväzkov v archíve, na základe ktorého bola zverejnená táto štatistika, nachádza sa poznámka napísaná ceruzkou: „Celkom odsúdených za roky 1921 – 1938 je 2 944 879 osôb, z nich 30 % (1,062 milióna) – kriminálnici“. V tejto súvislosti celkový počet „represovaných“ neprevyšuje cifru 3 milióny. Koncom 80. rokov bol vykonaný výskum komisiou, ktorú viedol člen – korešpondent

Akadémie vied ZSSR J. Pospelov. Do nej patril aj hlavný vedecký pracovník histórie Akadémie vied ZSSR Viktor Nikolajevič Zemskov. Ten je v Rusku i na Západe považovaný za odborníka na politické represie, roky pracoval s dovtedy utajenými dokumentmi. Výsledky výskumu Zemskova sú

následovné: Za 72 rokov sovietskej moci boli podrobené represiam okolo 4 milióny ľudí, z ktorých 828 tisíc bolo odsúdených k najvyššiemu trestu. Z toho 682 tisíc (teda výše 82 %) pripadá na roky 1937 – 1938. Na ostatných 70 rokov sovietskej periódy pripadá 146 tisíc odsúdených na smrť, teda niečo okolo 18 %.

Z týchto údajov je zrejme, že ruská strana nepopiera fakt represí počas existencie ZSSR. Len ich rozsah sa zásadne líši od toho, aké cifry udávajú západné zdroje. Veď tie sú aj 20-násobkom toho, o čom svedčia archívne údaje. Okrem toho, že bolo množstvo nevinných väznených i popravených, boli spáchané aj trestné činy kriminálneho charakteru, vedomé sabotáže, spiknutia, záškodníctvo a iné protištátne činy, ktoré sa v tej dobe trestali ináč ako dnes. Neboli všetci nevinní podobne, ako 1. januára 1990 po Havlovej amnestii z tisícov väzňov neboli všetci politickí, ako si to mysleli niektorí na Západe.

Mieru zveličenia rozsahu týchto represí by som ukázal na takomto príklade: Počas 2. svetovej vojny bolo zo Slovenska deportovaných v dvoch etapách asi 70 tisíc židovských spoluobčanov. Predstavme si, že by sa našiel spisovateľ, ktorý by toto číslo vynásobil dvadsiatimi a vydával by tento počet za hodnoverný. Vychádza nám číslo 1,4 milióna. Toto číslo spôsobuje totálny rozvrat v demografickej štruktúre vtedajšieho Slovenska (Podobne tak 66 miliónový či dokonca ešte väčší úbytok obyvate-

lov ZSSR by obrátil hore nohami celú demografiu bývalého ZSSR, čo sa nestalo). Akú vážnosť by mal dnes takýto autor na Slovensku? Kdo by zdvihol ruku za postavenie sochy takémuto spisovateľovi?

Súostrovia Gulag bolo autorom popísané v roku 1968. V roku 1973 vyšlo v Paríži. Solženecyn bol vyhostený zo ZSSR 13. februára v roku 1974. Zaujímavý je spôsob, ako sa dielo i celý osobný archív spisovateľa fyzicky dostalo na Západ: Jedným z kanálov prevozu boli diplomatické služby. Zástupcom vojenského ataše USA v ZSSR bol vtedy William Eldridge Odom. Ten pomohol vyvieť za hranice najväčšiu časť archívu Solženecyna ešte pred jeho vysídlením z vlasti. W. Odom bol profesionálnym agentom. Na takúto akciu musel mať príkaz od svojho nadriadeného z Washingtonu. A tento príkaz na vyvezenie archívu disidenta za hranice ZSSR mohol byť vydaný jedine na základe splnenia dvoch predpokladov: Buď v momente prevozu archívu disident už bol naverbovaný tajnými službami. Alebo tieto tajné služby plánovali v budúcnosti použitie spisovateľa pre svoje ciele za hranicami. S Odomom sa po roku pobytu v Amerike Solženecyn stretáva aj osobne. William Eldridge Odom bol od roku 1977 do roku 1981 vojenským konzultantom poradcu prezidenta Spojených štátov pre otázky národnej bezpečnosti Zbignieva Brzezinského. Od roku 1981 bol zástupcom rozvedky náčelníka štábu pozemného vojska SŠA. Od roku 1982 mal hodnosť generálmajora. Od roku 1984 bol generálporučikom. Od roku 1985 bol riaditeľom Agentúry národnej bezpečnosti a šéfom Centrálny bezpečnostnej služby (National Security Agency) Spojených štátov amerických. Jeho meno je zvečnené v Sieni slávy Vojenskej rozvedky SŠA. Po odchode do dôchodku sa utiahol do ústrania v štáte Vermont, zhodou okolností vo vzdialenosti asi hodinovej jazdy autom od domu Solženecyna.

Dnešné Rusko je v pohľade na osobu Solženecyna rozdelené. Väčšina zaujíma k tomuto „nobeľovčikovi“ ľahostajný postoj. Pre druhých je Solženecyn „velikij russkij pisateľ“ a pre tých tretích je Alexander Isajevich „velikij russkij predateľ“ (zrádca). Ku ktorej skupine patríš ty, vážený čitateľ?

TIBOR KOREČKO

Ruská ambasáda se ohradila

Za absolútne nepripustné označila ruská ambasáda v Praze vyjádrení šéfa Bezpečnostní informační služby (BIS) Michala Koudelky pro Deník N, podle kterého se dají některé akce ruských tajných služeb označit jako teroristické útoky. Podle velvyslanců se Koudelka v rozhovoru dopustil tradičních propagandistických útoků proti Rusku.

Koudelka v rozhovoru mimo jiné řekl, že ruské tajné služby v po-

slední době přistupují k likvidaci svých důstojníků, přeběhlých agentů, opozičních politiků či nepohodlných novinářů. „To je hrozně alarmující a vrací nás to do nejtemnějších dob studené války,“ uvedl. Za jedinou možnou reakcí považuje jednotné vystoupení celého demokratického společenství. „Speciálně když se mluví o těch vraždách, které můžeme nazvat teroristickými útoky,“ dodal.

Ruská ambasáda se proti jeho slovům ohradila. „Zaregistrovali

jme prohlášení ředitele BIS, jenž 19. listopadu současně s tradičním souborem propagandistických útoků vůči naší zemi obvinil ruské tajné služby z terorismu. Toto tvrzení nemá nic společného s realitou,“ uvedla ambasáda. Dodala, že taková nepodložená veřejná obvinění od oficiálních činitelů jsou absolutně nepřipustná.

BIS v nedávno zveřejněné výroční zprávě za minulý rok uvedla, že účinné omezení činnosti příslušníků ruských tajných služeb

v ČR je mimořádně obtížné kvůli dlouhodobě velkému rozdílu ve velikosti diplomatických misí ČR a Ruska v druhé zemi. V předchozích letech BIS na naddimenzovanou velikost ruské ambasády opakovaně upozorňovala. Podle posledních zpráv zůstávají počty příslušníků ruských zpravodajských služeb s diplomatickým krytím v ČR už několik let relativně stabilní.

Michal Koudelka v rozhovoru pro Deník N také uvedl, že proti

BIS se chystá diskreditační kampaň. Důvodem je podle něj činnost kontrarozvedky, která některým skupinám komplikuje jejich plány.

Práci BIS opakovaně kritizuje prezident Miloš Zeman, premiérovi Andreji Babišovi (ANO) předal materiál, který podle prezidenta ukazuje, že Koudelka není dobrý manažer. (zku)

Stranu 7 připravili a redigovali Jan Jelínek a Miroslav Havlík

Slušnost odpovědět v řediteli Zamrzlovi „zamrzla“

Občan Tábora Miroslav Dvořák zaslal loni koncem října dopis formou stížnosti Mgr. Janě Bičíštové, učitelce v základní a mateřské škole na Marešově vrchu v tomto jihočeském městě s revoluční husitskou historií. Dopisem také podpůřil i stížnost jednoho z rodičů dítěte, které do této školy dochází na výuku a přitom zároveň i kriticky reagoval na článek J. Bičíštové, který loni publikovala v Týdeníku Táborsko. Obsah stížnosti rovněž poslal na vědomí řediteli školy Mgr. Petru Zamrzlovi.

Redakci Slované vzájemnosti M. Dvořák loni v listopadu sdělil, že ani za celý rok nedostal od paní Bičíštové a ředitele Zamrzly na stížnost odpověď, proto považoval za vhodné poskytnout ji našemu listu k zveřejnění. Přitom doplnil: „Paní učitelka se chlubila v týdeníku Táborsko, jak vychovává svěřené děti církevně a opomíjí výchovu vlasteneckou. V příspěvku uvedla, že uspořádala společně s klokotskou farností katolické církve jakousi soutěž, ale neuvěděla, co to bylo za soutěž a kdo platil občerstvení, podávané v jejím průběhu na této farnosti. Pochybují, že soutěž byla zaměřena na vědomosti žáků o J. A. Komenském, J. Žižkovi a Mistru Janu Husovi. Vítězové

soutěže měli podrobnou prohlídku kostela v Klokotech. Na závěr příspěvku paní učitelka Bičíštová přiznala skutečný důvod, proč tam děti přivedla: že věří, že některé děti budou se svými rodiči tento kostel navštěvovat. Tak úlisně tedy někteří táborští katolíci získávají své ovečky!“

Je smutné, že po více než roce nepřišla M. Dvořákovi odpověď na jeho stížnost v dopise od učitelky ani od ředitele školy. Naprostá ignorance zejména ze strany ředitele je výrazem pohrdání a lhostejnosti k pisateli. Ztráty slušnosti od člověka, jenž z titulu svého významného profesního a společenského postavení by neměl držet bobříka mlčení. (jel)

Znění stížnosti občana Miroslava Dvořáka:

Vážená paní magistro, vyslechl jsem rozhořčenou kritiku rodičů dítěte na jeho zneužívání pod zámkou tzv. soutěže, pořádané klokotskými Obláty ve Vámi označené tzv. památce v Klokotech. Z rozhovoru rodičů bylo patrné, že jsou jiného vyznání než katolického, a proto se jim nelíbí Vaše aktivita v tomto směru. Vidí v tom narušování výchovy dítěte, kterou si přeje jeho rodina, a tím z tohoto rozhořčeného

rozhovoru vyplývá, že se snažíte získat další budoucí věřící pro katolickou církev. V této souvislosti jsem byl požádán o názor na tuto věc. V mém vyjádření k této věci jsem uvedl můj názor, že tyto rodiče mají možnost si stěžovat na Vás u Vašeho zaměstnavatele, v horším případě je možné si stěžovat u zřizovatele (tj. Městský úřad Tábor) a pokud by nenastala náprava, zůstává pouze soudní cesta. Co tyto rodiče udělají, nebo neudělají, mi nebylo sděleno.

Vážená paní magistro, v této věci uvedu několik skutečností, a to z toho důvodu, kdyby náhodou jste zjistila nějakou mezeru ve Vašem vzdělání. Měla byste si uvědomit, že jste placena z daní daňových poplatníků, to je i z daní nevěřících a občanů jiného vyznání. Podle statistik je známo, že nevěřících je kolem 70 % a zbývajících 30 % připadá na jiných 38 registrovaných církví. Je pravda, že ke katolické více se hlásí kolem 13 %, což neznamená, že bude tato církev jakýmkoliv způsobem zvýhodňována. Važte si toho, že zde máme demokracii, a proto jsou si všechny církve rovny. V této souvislosti také připomínám, že zmínění rodiče dítěte by nebyli rádi, aby v budoucnu jejich dítě docházelo do jiných cír-

Památník Jana Žižky na náměstí v Táboře

Zdroj: kudyznudy.cz

kevních stánků a tam dokonce i odnášelo své kapesné. Ještě je nutné zmínit, že tyto rodiče několikrát v hovoru opakovali, že katolická církev nikdy nežila podle učení Krista, ani dříve, ani v současnosti. Jistě jako pedagogicky vzdělaná žena víte, že v době, kdy vyšel císařský patent o povolení jiných církví, museli přestupující snášet i tělesné tresty.

Snad Vás ani nemusím informovat o tom, jak dopadl Jan Hus a kdo přinutil J. A. Komenského opustit naši zemi, že v době po odchodu Komenského katolická církev získala ne zrovna malé majetky. Každá církev je si dobře vědoma toho, že každý věřící nemůže nic odnést, ale pouze přinést.

Nevím, zda říkáte pravdu o této církvi a tak si myslím, že ani Vám by nebylo milé, že se Vaše dítě chodí modlit jinam než Vy, jak jste zdůraznila ve Vašem článku v týdeníku Táborsko. Pak se nelze divit, že děti jdoucí 9. května 2019 na Popraviště za tábořskou kasárnu nevědí, kam jdou a proč tam jdou. Přičemž je jejich škola nedaleko od něj. V tomto případě také zaznělo, když Libuše Kolářová tyto děti zpovídala, že nevědí nic o dějinách města, ve kterém chodí do školy. Nic proti tomu, že jim ukážete kos-

tel v Klokotech a celkovou farnost, ale je to pouze církevní památka a proto, jak jste sama uvedla, kudy jste sama s dětmi šla, že by nebylo od věci, zajít s dětmi při cestě do Husitského muzea v Táboře a dále zajít ke zmíněnému Popravišti, tam nebo zpět a seznámit děti s dějinami tohoto města a okolí. Když jim tyto skutečnosti neozřejmíte, bylo by vhodné s dětmi alespoň zajít do botanické zahrady, aby děti získávaly lásku k přírodě a k tomu, co v ní žije. Myslím si, že by všechny děti, dříve než opustí ZŠ, měly povinně navštívit koncentrační tábor, např. v sousedním Rakousku, aby si vážily demokracie a míru.

Na závěr bych Vám doporučil, abyste zmínila představenému Oblátu Otci Karlovi, aby raději organizoval soutěže pro děti a mládež v Rakousku. Musí dobře vědět, že již po mnoho let obývá věřících. Katolická církev podléhá Vatikánu (tj. cizímu státu) i finančně, a proto se nedostává prostředků na údržbu církevních stánků. Proto je vhodné doporučit každému, aby si přečetl publikaci „Bronzová brána“ a obsáhlý rozbor o majetku a hospodaření katolické církve ve světě v týdeníku Ekonom pod názvem „Vatikánskou banku kontroluje jenom Bůh“.

Česká televize nenávislnou propagandou

Vážený pane inženýre, přečetl jsem si Vaš otevřený dopis řediteli ČT. Je to krásně napsané a hlavně pravdivé. Jestli se tady někdo chová xenofobně, rasisticky a vybízí k násilí na skupině lidí tak je to Česká televize. Být Rus, vzdělaný Syřan, Lybijec či vlastenecký Čech je podle nich zločin samo o sobě. Pokud sekáte hlavy za odpadlictví od víry či cizoložství v Saudské Arábii, nebo upalujete protestující v ukrajinské Oděse, bombardujete civilisty po celém světě jako USA, tak jste demokrat. To, co ČT za naše peníze předvádí, není cenzura. Cenzura jen škrtá pasáže, které se jí nelíbí. Toto je aktivní nenávislná propaganda, která je hlavní náplní všeho. Od filmů, kde jiný než americký krvák už ani neuvidíte, po zpravodajství či diskusní pořady, na které jsou zváni přitroublí štváči, kteří danému tématu nerozumí, dokonce ani tu svoji zvrácenou propagandu neumí nějak logicky zdůvodnit. Romancov, Mitrofanov, Štětina... (vesměs lidé, kteří nám dříve oslavovali Stalina).

Za komunistů se sice v televizi také hlásaly nepravdy, ale ne tak nehorázné jak teď. Museli jsme být neustále vděční SSSR za osvobození, ale v zásadě to byla pravda. Ne jako teď, kdy byla Evropa osvobozena americkou armádou (přitom 3 roky byla sovětská fronta jedinou frontou v Evropě proti Německu a i po invazi v Normandii nadále vázala přes 65 procent všech sil nacistického Německa).

Na osvobození Osvětimi Sovětskou armádou byli pozváni všichni, včetně lidí, jejichž rodiče dělali dozorce v koncentráku, jenom ne ti, kdo tu Osvětim osvobodili. Jako osvoboditel je oslavován americký generál Patton, nepřítel Židů. Mohu poskytnout výpisky z jeho vá-

lečného deníku, kde píše o Židech, že je to špinavá podřadná verbež, která si zaslouží v těch koncentracích zůstat. Skvělý demokrat, určitě ne xenofobní.

Za minulého režimu naše televize vysílala kromě mnoha krásných českých filmů, mnoho francouzských, italských a jiných kvalitních filmů. Teď nás krmí od rána do večera tím, že USA jsou zemí svobody a demokracie. Jaksi opominají zmiňovat, že USA masově dovážely otroky z Afriky, že „zakládající otcové“ USA jako Washington, Jefferson atd. vlastnili sami velké množství otroků a existují jejich výroky kritizující „extremisty“, kteří tvrdili, že černoch je člověk se stejnými právy jako běloch.

Když jsem byl v USA v Alabamě v roce 1971 tak to bylo jen 6 let po tom, co tam policie a Národní garda doprovázela dva černošské studenty, kteří se chtěli zapsat na místní univerzitu. Jinak by je lidé lynčovali a v čele těchto rasistických lumpů byl guvernér Alabamy. Teprve v šedesátých letech 20. století byly postupně odstraňovány lavičky jen pro bílé, záchody jen pro bílé a restaurace jen pro bílé. Opravdu vrchol „demokracie“.

A tyto výtečníci nás budou obviňovat z xenofobie. U nás jsme zrušili otrokářství tisíc let před tím, než ho USA zavedly.

Východní Evropa je obviňována z xenofobie a nedostatečných demokratických tradic. Česká televize to halasně roztrubuje. A kdo že jsou ty západní země s hlubokými a dlouhými demokratickými tradicemi?!? Fašistické Německo, fašistická Itálie? Fašistické Španělsko, kde se sloužily státní mše za Hitlera ještě desítky let po válce? Fašisticko-diktátorské Salazarovo Portugalsko? Rakousko, rodiště Hitlera, kde Adolfa vítaly nadšené

davky při anšlusu Rakouska nacisty? Kolonialistické země Británie, Francie, Belgie, Holandsko a další, které jednaly s domorodci, většinou černé pleti, jako s podlidmi?

Připomínám, že koncentráky nevymyslel Hitler, ale Britové v jižní Africe, kde tyto koncentrační tábory pro ženy a děti búrských bojovníků měly za úkol tyto rodiny vyhladit hladověním. Což se jim do velké míry podařilo. To jsou ty vyspělé demokracie s dlouhými demokratickými tradicemi? Neustálým opakováním těchto žvástů tomu začínají lidé pomalu věřit.

Kulturně vyspělé Německo vypálilo většinu evropské části SSSR, vyvraždilo jen v Bělorusku 660 vesnic, vypálilo a vykradlo paláce v Kyjevě, okolo Petrohradu, v Oděse, na Krymu. Zlikvidovalo všechny průmyslové objekty v této části světa a zlikvidovalo obživu pro desítky milionů lidí. A hlavním tématem ČT na výročí konce války bylo to, že se sovětsí vojáci chovali v Německu necivilizovaně. Chovali se skvěle vzhledem k tomu jak se chovali Němci k nim. Mimo chodem, byl jsem v Berlíně na výročí konce války a ke cti Němců budiž řečeno, že oni podobné lži jako ČT nešířili. Viděl jsem tam velké fotografie z roku 1945 jak ruští vojáci rozdávají obyvatelům Berlína jídlo. Takže naše ČT je opravdu i na poměry EU a NATO nadprůměrně prohaná.

Je dobré si připomenout, že v minulosti to bylo mnohokrát tak, že rozumný myslící člověk byl označován za blbce, kacíře, lháře a extremistu. A říkali mu to „odborníci“ tvrdící, že země je placatá, takže vlastně když vám ČT nadává, tak je to důkaz, že jste slušný a myslící člověk.

Ještě jednou Vám děkuji.

Ing. Roman Hronek

Největší naleziště zlata je na Sibiři

Největší ruský producent zlata, společnost Polyus, zveřejnil nový odhad rezerv ve svém ložisku Suchoj Log na Sibiři, který z něj dělá největší světové naleziště zlata podle prokázaných rezerv. Dosud byl největším nalezištěm projekt KSM firmy Seabridge Gold v Kanadě.

Suchoj Log se nachází v Irkutsku a jeho rezervy tvoří více než čtvrtinu rezerv zlata v Rusku. Podle nového odhadu rezervy dosahují 540 milionů tun rudy, která obsahuje 40 milionů trojských uncí zlata. Průměrný obsah je 2,3 gra-

mu zlata na tunu rudy. Kanadský projekt KSM má odhadované rezervy 38,8 milionu trojských uncí.

Suchoj Log objevili sovětsí geologové v roce 1961. Vláda dlouho uvažovala o prodeji ložiska, učinila tak až v roce 2017, kdy práva na rozvoj těžby koupil v aukci Polyus s partnerskou firmou Rostec. Od doby, kdy firma ložisko koupila, ceny zlata vzrostly o 60 procent a dosáhly nového rekordu. Aktuálně se trojská unce prodává v přepočtu za 43 658 Kč. (ČTK)

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST č. 249/2021, cena 10 Kč.

Zakladatel: prof. Ing. Břetislav Chvála, DrSc.

Vydavatel: Slovánský výbor ČR.

Redakční radu řídí: Docent RNDr. Jan Minář, Dr.Sc.

Členové rady: Eva Holečková, Zdeněk Hoření, Jan Jelínek, Čeněk Milan Kadlec, Julie Masopustová a Nataša Weberová.

Distribuci vede Alena Grospičková.

Na Slovánském výboru jsou úřední hodiny ve čtvrtek od 10 do 15 hodin.

Redakce a administrace: Slovánský výbor ČR, Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1,

III. patro, kabinet č. 147, tel. 607 715 152,

internetová adresa: www.slovanskyvyborcr.cz (jejím redaktorem je Miroslav Havlík).

Adresa e-mail: slovanyborcr@volny.cz.

Příspěvky zaslané redakci nemusí vždy vyjadřovat její stanovisko.

Redakce si vyhrazuje právo úpravy příspěvku. Uzávěrka čísla dne 16. 12. 2020.

Časopis registrován na MK ČR pod reg. č. 8038.ISSN-1212-3315.